

Forfatter: Molbech, Christian Knud Frederik

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1856-07-14/1856-07-16)

Citation: Molbech, Christian Knud Frederik: "BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1856-07-14/1856-07-16)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 196. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000080.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Ljungby, d. 14de Juli 1856.

Min kiære Fader!

Post tot discrimina rerum er jeg nu kommen til Sæde for en liden Stund, og jeg kan med Sandhed tilføie: Sædet er godt; thi jeg sidder i Ljungby Præste- eller Bispegaard, 1½ Miil fra Calmar, hvor Biskop Genberg om Sommeren opholder sig med sin Familie. Har jeg stundom under disse Dages Reise følt mig skuffet i de Forventninger, hvormed jeg tiltraadte den, har dine Breve fra Sverrige, *) forsaavidt de angaae Bleking og Calmarlehn stundom forekommet mig at have en idealere og varmere Farve end Virkeligheden (saaledes som jeg nu kan opfatte denne) saa maa jeg sige, at din mundtlige Omtale af Biskop Genberg, hvor prisende den end var, staaer langt tilbage for det Indtryk, jeg allerede efter omtrent en Dags Ophold i hans Huus har faaet af denne fine, forstandige og hiertelige Mands elskværdige Personlighed. Modtaget med udmærket Venlighed og Giestfrihed af ham og hans blide, qvindelig-tækkelige Hustru, føler jeg mig saa hyggelig og hiemlig tilmode, at det allerede gjør mig ondt at tænke paa Afskeden, som forestaaer imorgen. En smuk, vel indrettet Bolig, en venlig Trægaard ved Bredden af en »sorlande« Bæk, et idyllisk Landskab rundtomkring, elskværdige Mennesker indeni Huset — hvad kan man ønske mere? Og dog higer mit urolige Sind videre frem, skiøndt vel vidende, at jeg neppe har fiernet mig fra Stedet, før jeg vil længes tilbage dertil. Fra Biskoppen og hans Frue de hierteligste Hilsener til dig og Moder, ligeledes fra hans Svigerfader Oberst Toll, som med 3 andre Døttre har været her i Besøg, men netop imorges s. 197reiste til Søbadet i Varberg. Og nu en flygtig Beskrivelse af min Reises fata, som med Hensyn til Steder og Egne for en Deel vil kunne udfyldes og suppleres af din egen Erindring — især om Du opfrisker denne ved at giennemlæse de tilsvarende Blade i din Reise. At denne forresten, skiøndt den, som sagt, i det hele belyser Gienstandene noget varmere, end de have viist sig for mig — at den baade har været og fremdeles vil være mig til megen Nytte, behøver jeg knap at bemærke.

Søndag Morgen d. 6te Juli reiste jeg — i et meget smukt Veir, der hidtil har fulgt mig — til Hamburg og samme Eftermiddag til Lübeck. Efterat have tilbragt Formiddagen med at gaae omkring i den ærværdige Hansestads Gader, igiennem dens Kirker og rundtom dens Volde, seilede jeg Kl. 5, Mandag Eftermiddag, med Dampskibet »Carl Johan« nedad Travefloden, forbi Travemünde, og ud i Østersøen. Luft og Sø var stille, og Tirsdag Formiddag Kl. 1 landede vi i Ystad. Denne Stad gjorde imidlertid et saa »otrefligt« Indtryk paa mig, at jeg, efterat have spist til Middag, besluttede strax at reise videre i Selskab med en ung Greve Hamilton, der agtede sig til et Gods i Nærheden. Med ham kiørte jeg nu ad de slette, skaanske Veie i temmelig iilsom Fart Resten af Dagen, og overnattede i en daarlig Giæstgivergaard, midt imellem Ystad og Christianstad. Herved havde jeg imidlertid vundet saamegen Tid, at jeg den følgende Dag kunde naae Christianstad, og dog paa Veien besøge de to smukke, gamle Herregaarde Widskøfte (tilhørende Ritmester Stjernsvärd) og Maltesholm (tilhørende en Greve de la Gardie). Herskaberne vare desværre paa begge Gaarde bortreiste, saa jeg maatte nøies med at henvende mig til »Trädgårdsmästarna« og af disse lade mig føre omkring i Park og Hauge. Navnlige Widskøfte, bygget i det 16de Aarh. af en Brahe, er en herlig gammel Bygning med massive Taarne og Mure og med Haveanlæg, Stalde o. s. v. som vidne om betydelig Rigdom. Henimod Aften kom jeg til Christianstad og gik strax hen for at opsøge Provsten, en meget artig Mand, ved Navn von Sydow, der, skiøndt jeg ingen Adresse havde til ham, strax indbød mig til at blive, førte mig ind i sin Familie, lod sin Søn, en ung Magister følge mig hen i Chr. d. 4des skiønne, lyse, i sit Slags vel eneste Kirke (der, som Du vil erindre, hviler paa 12 Piller af Granit) — kort, gjorde hvad han kunde for at vise mig Giæstfrihed. Torsdag Morgen drog jeg afsted, ad Carlshamn til, men gjorde en Omvei, forbi det romantisk beliggende Beckaskog, vandrede en Stund i de gamle Alleer ved Iføsøen, s. 198og blev siden af en Inspector ført omkring i de kongelige Værelser, der ere prægtigt udstyrede, og hvor der tillige findes en liden, udvalgt Samling af nyere svenske Malerier.

Ved Sølvißborg tog jeg Afsked fra det flade Skaane, dets daarlige Veie og slette Kærrer — efterat jeg havde lært saavel disse som Hestene meer end tilstrækkeligt at kiende. Thi den første Eenspænderkærre, jeg kørte paa, væltede Skjutspojken ved at kiøre op paa en Steen — lykkeligviis uden videre Følger, end at jeg blev støvet og lidt øm i den ene Skulder; og tæt foran Sølvißborg blev Hesten sky, slog bagud, knuste Randen af Vognbræddet og traf mig, heldigviis kun let, midt paa begge Been. Paa det ene slap jeg med at blive bruun og blaa, paa det andet fik jeg en Contusion, der imidlertid nu er næsten lægt. See, det kan man kalde Held i Uheld. I Carlshamn besøgte jeg ligeledes Provsten, som dennegang hed Westdahl, og forresten var ligesaa artig og venlig, som hans Collega i Christianstad. Paa Grund af den forrige Dags Uheld besluttede jeg om Fredagen at tage 2 Heste, fik ved Provstens Mægling en bekvem Fiedervogn, og kiørte nu i denne, vel tilfreds, »begunstiget af det skiønneste Veir« igiennem Blekings herlige Egne. Ved en Feiltagelse af Skjutspojken fik jeg (ligesom Du, paa Grund af det slette Veir) ikke Runamo at see, men opholdt mig et Par Timer i det herligt beliggende Badested Runneby, som nu var fuldt af Brøndgiæster. Seent om Aftenen naaede jeg Carlskrona (hvor jeg dog, paa Grund af Træthed, ikke besøgte Provsten), stod den følgende Morgen tidlig op, og vandrede nogle Timer omkring i den smukke, malerisk beliggende By. Vel blev jeg ikke, som Du i sin Tid, udvist af Byen, men fik dog ikke Værfterne og Dokken at see paa Grund af allehaande Vanskeligheder, som dermed vare forbundne, og som uddroge Tiden indtil Kl. blev elleve, og Vognen kom, som skulde kiøre mig til Lyckeby. Og nu gik det rask opad, forbi Brøms ind i Calmarlehn, til Warnaby, hvor jeg vilde overnatte. Kl. 7 ankom jeg, og gik strax op paa Herregaarden Warnanæs, hvor Du for 44 Aar siden

tilbragte et Par behagelige Timer. Ogsaa jeg blev vel modtaget af den Mands Søn, som havde været din Vært. Den nuværende Eier Capitain Mannerskants førte mig omkring i sin smukke Park, som ganske svarede til din Beskrivelse (Breve III 153); den gamle Eeg staaer der endnu — kun Caprifolierne og Roserne mangle; men dem lovede Capitainen at lade plante, saa at de kunde findes, naar atter min Søn, efter 40 Aars Forløb besøgte hans, som nu var s. 1998 Aar gammel. — Søndag Morgen gik jeg atter op paa Gaarden, besaae Malerierne, der tilligemed Meubler o. s. v. ere uforandrede, og reiste om Formiddagen til Ljungby. Her bliver jeg til imorgen, og skal da slutte mit Brev i Calmar.

Calmar, d. 16de Juli.

»Några rader« føier jeg endnu, kiære Fader! til de Ord, jeg iforgaars skrev i Ljungby. Jeg sidder paa »Stadshuset« i Calmar, Veiret er varmt og deiligt, Solen skinner paa Facaden af den Tessinske Domkirke, der ligger ligefor mit Vindue — hellere vilde jeg have det gamle Slot at see paa, thi med al sin arkitektoniske Fornemhed eller Grandeza, seer Kirken dog i det høieste ud som en god Tanke i en smagløs Form. Men det gamle Slot, hvor rigt paa Erindringens Poesie var det ikke, som det iaftes laae for mig paa sin Landtunge, halv rødligt af den nedgaaende Solglands, halv blaaligt belyst af den store, opgaaende Maane. Jeg fulgte omkring af en Magister Sylvander, som har gjort dette Slot til Gienstand for specielle Studier, og som derfor kunde give mig Oplysning om hver eneste Krog deri. Ved hans Fortællinger og Tegninger har jeg faaet saa fuldstændigt et Indtryk af det gamle Unionsslot, som jeg behøver — d. v. s. et historiskpoetisk, og dette Indtryk forringedes ikke, da Magisteren tilsidst viste mig en udvalgt Samling af faldne Stridsmænds Hovedskaller, blandt hvilke der var een, hvori den svære Jernpiil endnu sad, som havde dræbt Manden for — Gud veed hvor mange Aar siden. Selve Slottet er endnu i en ynkelig Forfatning, men man har dog begyndt at restaurere Gemakkerne og agter at vedblive langsomt dermed, indtil det Hele er bragt i en sømmelig Tilstand. —

Fra Biskop Genberg og hans Hustru endnu de venligste Hilsener. Meer end eengang gientog de begge: Ak, hvilken Glæde, om Etatsraaden og Fru Molbech engang kunde besøge os, og leve nogle Uger her i landlig Ro. Haner virkelig en af de paa eengang aandfuldeste og elskværdigste Mænd, jeg har kiendt nogensinde. Desværre syntes hans Bryst at være svagt, han hostede meget, og gik, selv midt paa Dagen, aldrig ud, undtagen med Overfrakke. — Jeg skal endnu i denne Formiddag besøge Slottet og see det Indre af Kirken, gjøre Visit hos en Kiøbmand, til hvem jeg er adresseret, og tage Afsked med Magister Sylvander. Kl. 6 gaaer jeg derpaa med Dampskib til Visby — tilbringer en Dag, fra 5 om Morgenen s. 200til 6 om Aftenen — i den gamle By, og fortsætter derpaa Reisen med det samme Dampskib til Stockholm. — —

Min Fødselsdag agter jeg at tilbringe hos min gode Ven, Billledhuggeren, Professor Molin, der har kiøbt Bystrøms Villa, og skal boe derude. — —

Christian.